

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Falcsik Tünde Ügyvédi Iroda, dr. Falcsik Tünde ügyvéd által képviselt **Wesselényi Miklós Sportközalapítvány** (1061 Budapest, Paulay Ede u. 45.) felperesnek, a dr. ...jogtanácsos által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. február 20. napján meghozott 4.P.24.501/2006/13. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám, az alperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 1.500.000.- (egymillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási részperkötséget.

A 900.000.- (kilencszázezer) - 900.000.- (kilencszázezer) forint fellebbezési és 1.250.000.- (egymillió-kettőszázötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében 959.484.369.- Ft és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest költségvetési támogatás, a 2003. novemberétől 2004. februárig lefolytatott sorsolós játékok játékadója 12%-a címén a sportról szóló 2000. évi CXLV. törvény (a továbbiakban: Stv.) 67. § (3) bekezdése alapján.

Az alperes a kereset elutasítását kérte; a jogalapot vitatta, azösszagszerűséget nem.

Az elsőfokú bíróság a 4.P.24.501/2006/13. sorszámú ítéletével kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 334.921.588.- forint tőkét, ennek 2004. március 1. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11%, majd 2005. január 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 3.000.000.- forint perköltséget. Ezt meghaladóan a kereset elutasította. Megállapította, hogy a 900.000.-forint kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy nincs tételes jogi, az 1987. évi XI. törvény szerint jogszabálynak minősülő rendelkezés arról, hogy adóbevétel esetén mely kritérium alapján kell egyik vagy másik költségvetési év bevételeként elszámolni az adott bevételt és erre nem ad iránymutatást az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: Áht.) 12. §, 12/A. §-a sem. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a költségvetési bevétel évét meghatározó elválasztásra olyan szempont alkalmas, amely objektív, jogszabályi rendelkezésre visszavezethető, lehetőleg nem függ sem az adózó, sem a bevételt „kezelő” szervezetek magatartásának jogszerűségétől, gyorsaságától, ugyanakkor az Áht. ún. pénzforgalmi szemléletével is összeegyeztethetőnek kell lennie. Az adó bevallási és megfizetési kötelezettség Art-ben (az adózás rendjéről szóló 1990. évi XCI. tv, illetve 2003. évi XCIII. tv.) meghatározott időpontjában, illetve az adófizetés napjában határozta meg a mérvadó időpontot. Ennek alapján megállapította, hogy a felperest a 2003. évi költségvetési évi támogatásként az alperesi jogelődnek az Á. által kifizetett összegből megilleti a 2003. novemberében lefolytatott sorsolások játékok után 2003. decemberében a Sz. Rt. által bevallott és az adóhatóságnak megfizetett adó 12%-a, míg a további hónapokban lefolytatott játékok adója a 2004. évi költségvetési év bevételeihez tartoznak az önellenőrzésben bevallott adóra is kiterjedően. A 2003. decembere és 2004. februárja között lefolytatott sorsolások játékok 2004. évi költségvetési bevételhez tartozó adója vonatkozásában érvényesített felperesi követelés vonatkozásában az elsőfokú bíróság megítélése szerint az Stv. 67. § (3) bekezdése önmagában nem ad jogalapot a támogatás alperestől, illetve jogelődjétől követelésre. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az Stv. rendelkezése a 2004. évi költségvetésre vonatkozó 2003. évi CXVI. törvény rendelkezéseivel együtt lenne vizsgálendő, értelmezhető, azonban e két azonos szintű jogszabály egymással ellentétes rendelkezései jogértelmezéssel nem oldható fel, így egymás mellett mindkét jogszabály nem alkalmazható. A jogalkotó szándékának vizsgálata során ugyanakkor az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy az Stv. általánosságban megfogalmazott rendelkezése a mindenkor költségvetési törvény az, amely a felperesnek jutó, bírósági úton vagy egyéb módon kikényszeríthető támogatásokat tartalmazza, ezért ennek szabályait alkalmazta az elsőfokú bíróság. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy nem volt vitatott, miszerint 2004. évi költségvetésben az alperesi jogelőd fejezetében elkülönített,összagszerűen meghatározott költségvetési juttatást a felperes megkapta. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint ezért a felperes további támogatási igénye

alaptalan, ezért a keresetet e részében, mint alaptalant elutasította. A 2003. hónapban lejátszott sorsolások játékok felperest megillető hányadának megfizetésével az alperesi jogelőd 2004. januárban késedelembe esett, ezért a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint kötelezte a kamatfizetésre az elsőfokú bíróság.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes és az alperes is fellebbezéssel élt.

A felperes a fellebbezésében az első fokú ítéletnek a részbeni megváltoztatását, az alperes kötelezését kérte további, a 2003. december, 2004. január és február hónapjában szervezett sorsolások játékok utáni játékadó bevétel 12%-ának megfelelő összeg, azaz mindösszesen 624.562.781.- Ft és 172.426.975.- Ft-nak 2004. március 1. napjától, 234.171.531.- Ft-nak 2004. április 1. napjától, 217.964.275.- Ft-nak 2004. május 1. napjától számított kamata megfizetésére. Az elsőfokú bíróság álláspontját vitatta, nem tartotta elfogadhatónak, mert tételes jogi normával alá nem támasztott, a felektől független személyek kapcsán érvényesülő szabályokat tekint irányadónak az állami támogatás igénylésére. Álláspontja szerint a 2003. év decemberében szervezett sorsolások játék utáni adó felperest megillető hányadára mind az Stv. 67. § (3) bekezdése, mind a 2003. évi állami költségvetésről rendelkező 2002. évi LXII. tv. 42. § (1) bekezdés s) alpontja egyértelműen, egybehangzóan, egymásnak nem ellentmondóan rendelkezett, amely alapján a sorsolások játékadó bevétel 12%-a a felperest illette meg, az Áht. 12/A. § (1)-(2) bekezdése alapján az alperesnek lehetősége lett volna a teljesítésre. A 2004. január és február hónapokban szervezett sorsolások játékok utáni adó tekintetében jogi megítélése szerint az Stv. 67. § (3) bekezdése alapján, a 2004. évi I. tv. 2004. március 13-i hatályba lépéséig megillette-e bevétel 12%-a az anyagi jogszabály erejénél fogva, figyelemmel arra is, hogy az Stv. 67. § (1) bekezdése az általános szabályt, míg a (3) bekezdés a felperesre irányadó speciális szabályt tartalmazza és az (1) bekezdés szerinti általános szabályt lerontja a (3) bekezdésben foglalt szabály, amely egyértelműen deklarálja, hogy ez a bevétel a felperest illeli meg, és ehhez nem szükséges az, hogy a költségvetési törvényben a felperes tekintetében a ténylegesen őt megillető összeg nevesítésre kerüljön. Álláspontja szerint a 2003. évi CXVI. törvény 1. sz. melléklet XXIV./2/2. címe szerinti megfogalmazás összhangban áll az Stv. 67. § (1) bekezdésével és nincs ellentétben a 67. § (3) bekezdésével sem. Utalt arra is, hogy a költségvetési törvények a felülről nyitott előirányzattal lehetővé tették a többletbevételek külön szabályozott módosítás nélküli befogadását és kifizetését a sorsolások játékok játékadója 12%-os teljesülése mértékéig mind a bevételi, mind a kiadási előirányzat tekintetében a jogszabályi rendelkezéssel beépített automatizmus révén. Mindezek alapján jogi álláspontja szerint a sorsolások játékadójának meghatározott százalékát a 2004. évi költségvetési törvény is a sport támogatására rendelte felhasználni, összhangban az Stv. 67. §-ával; ennek megfelelően a sorsolások játékadóból származó játékadó bevétel 12%-a az Stv. 67. § (3) bekezdés alapján a felperest illeli, aki ezt az összeget alapító okiratával összhangban kizárólag a sport támogatására használhatja fel. Kifejtette, hogy az anyagi jogszabály mellett az Áht. 12/A. § (1)(2) bekezdései is lehetővé teszik a pénzforgalmi szemlélet áttörését, és lehetővé teszik az Stv. 67. § (3) bekezdésén alapuló fizetési kötelezettségek

tekintetében, hogy a kifizetés illetve utalványozás a jóváhagyott kiadási előirányzatok mértékén túl is megtörténjen. A sorsolások játékadóból származó bevételek tekintetében a kiadási előirányzat felülről nyitottságából következően nem látta akadályát annak, hogy az alperes a felperes részére az Stv. 67. § (3) bekezdésén, mint jogszabályon alapuló követelés kifizetését a jóváhagyott kiadási előirányzata felett teljesítse az Stv. 67. § (3) bekezdése alapján. Utalt arra is, hogy a Ptk. 37. § (1) bekezdése szerint a költségvetési szervezet a költségvetését meghaladó mértékben is terheli a kártérítési, megtérítési és kártalanítási kötelezettség, valamint az a kötelezettség, amelyet jóhiszemű személyek irányában vállalt, azaz az alperest terheli a felperesnek az Stv. 67. § (3) bekezdésén alapuló megtérítési kötelezettsége a 2003. november és 2004. február között szervezett sorsolások játékok után beszedett adóbevételek 12%-os mértékéig. Hivatkozott a már csatolt állásfoglalásra, a 1997. november 10. napján kelt levelére is. Számlakivonatokat, kimutatásokat csatolt, amelyek figyelembe vételét kérte a Pp. 235. § (1) bekezdés 2. mondata alapján.

Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet részbeni megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet Pp. 251. § (1) bekezdése alapján a Pp. 157. § a) pontja, 130. § (1) bekezdése f) pontja alapján hatályon kívül helyezését és a per megszüntetését, harmadlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bírónak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Nem tartotta okszerű következtetésnek az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a központi költségvetésbe 2003. december 20. napján befolyt 2003. november hónapra vonatkozó játékadó bevétel 12%-át az alperesnek kell a felperes részére megtéríteni figyelemmel az adózás rendjéről szóló 1990. évi XCI. tv, illetve a 2004. január 1. napjától hatályos 2003. évi XCII. törvény 2. sz. melléklet I.6. rendelkezése, továbbá az Á. kimutatása alapján, amely szerint az Á-tól 2004. április 6. napján került átutalásra alperesi jogelődhez, akinél e naptól jelent meg bevételként az összeg. Kiemelte, hogy az 1992. évi XXXVIII. törvény (Áht.) 13. §-ában megfogalmazott, a költségvetés ún. pénzforgalmi szemléletű elszámolásának szabálya a törvény indokolása szerint azt jelenti, hogy az adott naptári évben bekövetkező pénzmozgásokat az adott évre kell elszámolni, így miután a 2003. november hónapra vonatkozó játékadó bevételről az alperesi jogelőd értesítése 2004. január 21. napján történt meg, annak lehívására is ekkor nyílt meg a lehetőség, ezért a költségvetés pénzforgalmi szemléletű elszámolásának törvényi szabályozása szerint a 2004. évre vonatkozó költségvetési bevételnek tekintendő, melyből következően alperesi jogelőd a 2004. január 1. napjától hatályos 2003. évi CXVI. törvény rendelkezései szerint járhatott el; e szerint a felperesnek az Stv. 67. § (3) bekezdésében foglalt, a sorsolások játékadójának 12%-ára vonatkozó igénye a 2004. évi költségvetési törvény 2004. január 1. napjától való hatályba lépésével az Stv. 67. § (1) bekezdésére tekintettel 2004. január 1. napjával megszűnt. Álláspontja szerint a játékadó bevételnek a M. K. központi költségvetésébe illetőleg az alperesi jogelőd költségvetési fejezetébe történő beérkezése között a megtérítésért való felelősség szempontjából különbséget kell tenni. Megítélése szerint az Áht 13. §-ában előírt, a költségvetés

pénzforgalmi szemléletű elszámolásának szabálya szerint így a 2003. novemberi játékadó bevétel az alperes költségvetési fejezetének 2004. évi bevételét képezte, ezért az alperes a 2003. novemberi játékadó bevétel összegének megfizetésére kötelezése megalapozatlan. Másodlagos fellebbezését arra alapította, hogy a felperes és az alperes, illetve jogelődje között polgári jogi jogviszony nem jött létre, a felperes által megjelölt jogcímek közjogi jogcímek, a felperes követelése bírói úton nem érvényesíthető. Harmadlagos fellebbezése azon alapult, hogy az elsőfokú bíróság kártérítés jogcímén kötelezte az alperest azonban nem rendelkezett a kártérítés törvényi feltételeiről, a kártérítés Ptk-ban meghatározott elemeinek fennállása az elsőfokú eljárás során nem volt bizonyítás tárgya, fel sem merült annak felperesi bizonyítása. Álláspontja szerint okozott kár hiányában a felperes követelésének nincs jogalapja tekintettel arra, hogy kifejezetten a költségvetési törvény rendelkezései alapján és nem az alperesi magatartás következtében szűnt meg a sorsolós játékok játékadója 12 %-ának felperes részére történő kifizetésének törvényi lehetősége. Az elsőfokú bíróság anélkül kötelezte az alperest kártérítés megfizetésére, hogy a kártérítés kárfelelősségi, tényállási elemeit felderítette és annak megalapozottságáról az ítéletében rendelkezett volna, ezért a Pp. 252. § alkalmazását kérte. Utalt arra, hogy a Ptk. 37. § (2) alapján a Ptk-ban meghatározott polgári jogi jogcím és jogalap fennállása esetében terheli a költségvetési szervet a költségvetését meghaladó mértékben kártérítési, megtérítési, kártalanítási kötelezettség, de az érvényes jogcím és jogalap meglétét e törvényi rendelkezés nem pótolja.

A Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.20.442/2008/9. sorszámú végzésével a pert megszüntette és az első fokú ítéletet teljes egészében hatályon kívül helyezte, kötelezve perköltség fizetésére a felperest az alperes javára. Utóbbi végzést a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a Legfelsőbb Bíróság Pfv.VIII.20.924/2009/4. sorszámú végzésével hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A másodfokú bíróság új eljárásában a felek fellebbezéseiket lényegében változatlanul fenntartották.

Az alperes a fellebbezési tárgyaláson előadta, hogy a P. tájékoztatása szerint a felperes 2003. és 2004. évre is a teljes juttatást megkapta, melyre vonatkozó irat becsatolására határidőt kért. A felperes az indítvány elutasítását kérte; kiemelte, hogy nem kártérítési igényt érvényesített, bár a kártalanítás feltételei fennállnak, amelyet másodlagos jogcímként jelölt meg.

A fellebbezések nem alaposak.

Az alperes per megszüntetése iránti kérelme elbírálásra került a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban hozott végzésével. A felülvizsgálati eljárásban született végzés irányadó a jelen másodfokú eljárásra, melyből következően a bíróság hatásköre a per tárgyát képező jogvita elbírálásában fennáll, a másodfokú bíróságnak a fellebbezéseket érdemben kellett felülbírálnia.

A felperes a keresetét az Stv. 67. § (3) bekezdésére alapította. A Legfelsőbb Bíróság határozatából következően a perbeli esetben a szerződéskötéssel jogi értelemben azonos megoldást tartalmaz a felperes támogatásáról rendelkező Stv. 67. § (3) bekezdése, ezért a Ptk. 198. § (3) bekezdésében írtak alapján kell az alperes szolgáltatási kötelezettségét és erre alapított keresetét elbírálni. Ebből következően a felek jogviszonyára a Ptk. 198. § (3) bekezdés második mondata alapján a jogszabály eltérő rendelkezése hiányában a szerződésre vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni.

Az Stv. 67. § (1) bekezdés első mondata kimondja, hogy az állam a sporttevékenység folytatásához évente a költségvetési törvényben foglaltak szerinti összegű támogatást nyújt.

Az Stv. 67. §-ának rendelkezései szerint az állami támogatás az itt meghatározott különböző módokon valósulhat meg, amelynek egyike az Stv. 67. § (3) bekezdésében meghatározott. Az előbbi rendelkezésből következően azonban a per tárgyát képező támogatásnak is az alapja, a forrása az éves költségvetési törvény. Az Alkotmány (1949. évi XX. tv.) 19. § (3) bekezdés d) pontja értelmében a költségvetés elfogadása az országgyűlés hatásköre. A költségvetési jogot keretjelleggel az Áht. szabályozza, míg a központi költségvetés és annak az államháztartás alrendszereivel kapcsolatát az éves költségvetési törvény. Mindezekből következően helyes jogszabály-értelmezéssel az Stv. 67. § (3) bekezdése nem önmagában, hanem az éves költségvetési törvénnyel együtt alkalmazandó.

A felek által sem vitatott tény, hogy a 2003. évi költségvetési törvény (2002. évi LXII. törvény) külön fejezet alatt tartalmazta a felperesnek az Stv. 67. § (3) bekezdése szerinti támogatását. Az adott költségvetési év bevételének minősülése tekintetében az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy azt tételes jogszabály, az Áht. 12/A. § és 13. § rendelkezései sem határozzák meg egzakt módon. Az alperes jogelődje a törvényben meghatározott támogatási, tartalma alapján fizetési kötelezettségének a költségvetési és annak végrehajtásához kapcsolódó törvényi rendelkezések, így az Áht-ban megfogalmazott ún. pénzforgalmi szemlélet alapján tehetett eleget. Az elsőfokú bíróság mindezek alkalmazásával a per tárgyát képező időszak vonatkozásában rendelkezésre álló okirati bizonyítékok figyelembe vétele mellett helytállóan jutott arra a következtetésre, miszerint az adó megfizetésével 2003. év december 31. napjáig befolyt sorsolós játékok játékadója megilleti a felperest. A rendelkezésre álló adatok alapján a 2003. novemberében lefolytatott sorsolós játékok utáni adó megfizetése, így az államháztartásba bevételként jelentkezése történt meg 2003. december végéig. Külön, kifejezett törvényi rendelkezés nem szabályozza, hogy a befolyt összeg mikor és milyen módon kerül az egyes államháztartási alrendszerekhez, azok ténylegesen mikor rendelkezhet felette. Ennek hiányában a másodfokú bíróság nem tulajdonított a jelen esetben ügydöntő jelentőséget annak, hogy az államháztartásba még 2003. évben ténylegesen befolyt összegről az alperes jogelődje miként és ténylegesen mikor értesült. Ezért a 2003. novemberi sorsolós játékok után befolyt játékadó 12%-ának megfelelő összeg felperes részére megfizetésére az alperest a Ptk. 198. § (1) bekezdése alapján a Ptk. 277. § (1) bekezdés szerint megalapozottan kötelezte az elsőfokú bíróság.

A másodfokú bíróság mellőzte az alperes bizonyítási indítványát. A Pp. 235. § (1) bekezdésben foglalt feltételek nem álltak fenn, az alperesnek elegendő idő állt rendelkezésére az elsőfokú eljárásban, majd az elsőfokú ítélet meghozatalát követően a korábbi fellebbezési tárgyalásig is a bizonyítékai előterjesztésére, a 2003. évre vonatkozó teljes adatoknak is birtokába kellett legyen az alperesi jogelőd és nem volt igazolt olyan tény, amely tényleges akadályozottságnak lett volna tekinthető és a bizonyíték késői előterjesztését indokolta volna.

A másodfokú bíróság a Pp. 235. § (1) bekezdésének feltételei fennállta hiányában mellőzte a felperes által a másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítékok figyelembe vételét. A per tárgyát képező, illetve azt megelőző időszakokra vonatkozó számlák, kimutatások, illetve az azok alapját képező adatok rendelkezésre kellett álljanak már az elsőfokú eljárásban is és a felperes nem volt akadályozott azoknak, illetve az adatok alapján készített további kimutatások előterjesztésében az elsőfokú eljárás során. Így nem tekinthetők új bizonyítéknak, illetve olyan bizonyítéknak, amelyről az elsőfokú határozatot követően szerzett csak tudomást a felperes.

A 2003. december, és a 2004. január, február hónapokban lefolytatott sorsolós játékok játékadója az A. és az Á. rendelkezésre álló közlése alapján 2004. évben került befizetésre, így azok a fentebb kifejtettek alapján a 2004. évi költségvetés bevételeit kellett képezték. A 2004. évi költségvetésről szóló 2003. évi CXVI. törvény elsőfokú bíróság által helytállóan felhívott rendelkezése az Stv. 67. § (3) bekezdése szerinti sorsolós játékok játékadójának 12%-át már nem címzetten a felperesnek rendelte juttatni. Az Stv. helyébe lépett 2004. évi I. törvény 2004. március 13. napjától lépett hatályba, amely már nem tartalmazott az Stv. 67. § (3) bekezdésének megfelelő rendelkezést, hanem a 2004. évi költségvetési törvénnyel állt összhangban. A 2004. március 13. napjáig hatályos Stv. 67. § (1) bekezdése első mondata alapján a (3) bekezdés szerinti támogatás is az éves költségvetési törvényben foglaltak szerint nyújtható következik, hogy a 2004. évi költségvetési törvény rendelkezései alapján adható csak a támogatás. A 2004. évi költségvetési törvényben elkülönítetten meghatározott és felperes által sem vitatottan megkapott költségvetési juttatáson túlmenően az Stv. 67. § (3) bekezdése szerinti juttatásnak a költségvetési törvényben kifejezett elkülönítése a felperes részére nem történt meg. Az alperes jogelődje az állami támogatásokat a már idézett törvényi rendelkezések alapján a költségvetési törvényben foglaltak szerint teljesíthette, így annak kifejezett rendelkezése, és így költségvetési fedezet hiányában nem állapítható meg tényként, hogy az alperes jogelődje kötelezettséget vállalt volna a felperes irányában támogatás nyújtására. Ebből következően a felperesnek 2003. decemberétől 2004. februárig érvényesített igényének jogalapja nem volt megállapítható.

A felperes által felhívott Ptk. 37. § (1) bekezdése önmagában nem alapítja meg a követelést, az nem önálló jogcím. A 37. § (1) bekezdésében írt kártérítési, megtérítési, kártalanítási kötelezettségnek külön meghatározott anyagi jogi

jogsabályon kell alapulnia és ennek fennállása esetén vetődhet fel a Ptk. 37. § (1) bekezdés alkalmazhatósága.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontjával egyezően nem látta megállapíthatónak a felperes 2003. decemberétől 2004. februárig megjelölt követelésének jogalapját, így a Ptk. 37. § (1) bekezdés alkalmazása szóba sem kerülhetett.

A Ptk. 37. § (1) bekezdés alkalmazása a 2003. novemberi játékadó alapján érvényesített követelés vonatkozásában érvényesül.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

A fellebbezési eljárási költség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján határozott a fellebbezési pertárgy érték, a pernyertesség pervesztesség aránya alapján, a felperes nagyobb részbeni pervesztessége alapján és mindezek mellett a felülvizsgálati határozatban megállapított költségek elszámolása mellett a Pp. 75. § (2) bekezdés alapján állapított meg az alperest képviselő jogtanácsos részére díjat, amelyekből kitevődő részperköltség megfizetésére a nagyobb részben eredménytelenül fellebbező felperest kötelezte.

A felperes és az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási és a felülvizsgálati eljárásban hozott határozatban megállapított felülvizsgálati eljárási illetéket az 1990. évi XCIII. tv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14. § szerint az állam viseli.

Budapest, 2009. november 19.

. Lizák Tibor sk.
a tanács elnöke
. Merőtey Anikó sk.
sk.
előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes
bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné
bíróügyi ügyintéző